

Arrest

**nr. 36 339 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 29 september 2009, diende dezelfde dag een asielerzoek in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde vast dat verzoeker reeds een asielerzoek had ingediend in Polen en nam op 1 oktober 2009 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 2 oktober 2009 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Poolse autoriteiten om de overname van verzoeker overeenkomstig de bepalingen van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.4. De Poolse autoriteiten deelden op 8 oktober 2009 aan het bestuur mee dat zij, overeenkomstig artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

1.5. Op 16 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 16 oktober 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 29/09/2009 blijkt dat betrokkene op 13/07/2009 in Polen een asielaanvraag ingediend (heeft) en de Poolse overheid heeft op datum van 15/10/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat hij op 13/07/2009 Georgië heeft verlaten en met het vliegtuig vanuit Tbilisi naar Wit-Rusland is gereisd. Diezelfde dag zou hij met de trein naar Polen zijn gespoord waar er zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaart dat hij er in 3 verschillende opvangcentrum heeft verbleven. Hij zegt dat hij een interview heeft gehad en dat er op 11/08/2009 een beslissing zou worden genomen maar dat hij deze nooit heeft gehad. Betrokkene verklaart dat hij op 27/09/2009 vanuit Polen met de wagen naar Brussel is gekomen.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 29/09/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat België het land is waar de mensenrechten het meest worden gerespecteerd. Hij zegt dat het niet zijn bedoeling was om in Polen asiel te vragen. Hij zegt dat hij er enkel vervoer zocht om naar België te komen maar dat hij in Polen werd tegengehouden. Hij zegt dat hij er nooit asiel wou vragen maar dat na het nemen van zijn vingerafdrukken bleek dat er een asielprocedure werd opgestart. Betrokkene verklaart verder dat hij niet wil terugkeren naar Polen omdat hij tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum er bijna werd neergestoken toen er een clash tussen moslims en christenen zou hebben plaatsgevonden. Betrokkene verklaart dat hij daarna naar een ander opvangcentrum werd overgebracht waar hij een week amper eten zou hebben gekregen. Hij verklaart verder dat hij daarna opnieuw naar een ander centrum werd overgebracht maar dat er ook daar een clash tussen Tsjetsjenen en Geogiërs was. Betrokkene verklaart dat hij nog liever naar Georgië terugkeert dan naar Polen.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart ook geen uitgesproken gezondheidsproblemen te hebben. Hij zegt dat hij nerveus is en dat hij hoofdpijn heeft. Er zijn geen aanwijzingen dat dit betrokkene verhindert om te reizen. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de

overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Verzoeker diende op 26 oktober 2009 – de dag waarop zijn repatriëring naar Polen voorzien was – een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest nr. 33 168 van 26 oktober 2009 verwierp de Raad het ingestelde beroep.

1.8. Verzoeker werd op 5 november 2009 gerepatriëerd naar Polen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat substantiële vormvereisten miskend werden, dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd en de dat gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij betoogt dat een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing niet voorkomt op de beslissing en dat de op de bestreden beslissing aangebrachte "*gescande handtekening*" evenmin kan worden beschouwd als een elektronische handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten. Hij stelt dat het manuele karakter een constitutief element van een rechtsgeldige handtekening uitmaakt, zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat uit de stukken die aan de Raad werden voorgelegd duidelijk blijkt dat de handtekening die op de bestreden beslissing figureert "*manueel*" werd aangebracht door de attaché die de bestreden beslissing nam. De Raad dient derhalve vast te stellen dat de stelling van verzoeker dat een "*gescande handtekening*" werd aangebracht feitelijke grondslag mist.

Verzoeker stelt ter terechtzitting, geconfronteerd met deze vaststelling, niet te volharden in het eerste middel.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 16.1 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker voert tevens aan dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State (cfr. onder meer RvS 30 mei 2001, nr. 95.928 en RvS 30 april 2004, nr. 130.935), aan dit artikel een directe werking dient te worden ontzegd daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervollediging, noodzakelijk is en dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan inroepen.

2.2.2. Waar verzoeker voorhoudt dat de door hem aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn doordat de bestreden beslissing de asielaanvraag *“onontvankelijk”* verklaart *“zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen”* en stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de verwerping van zijn asielverzoek, kan de Raad slechts opmerken dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid of de gegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Er wordt slechts vastgesteld welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek.

2.2.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn leven in gevaar is in geval van repatriëring naar Polen en de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat verzoeker door zijn beschouwingen en citaten uit allerhande teksten geenszins aannemelijk maakt dat zijn rechten in Polen niet gevrijwaard zijn, nu Polen gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers. Het feit dat het percentage van vreemdelingen aan wie een beschermingsstatus verleend wordt in België en in Polen verschillend is, zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, toont niet aan dat de Poolse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van de vraag of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de, in de regelgeving voorziene, voorwaarden voldoen.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat *“bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk mogelijk is en hij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève”*, kan verder enkel worden opgemerkt dat dit een loutere bewering is en dat de bestreden beslissing op zich niet voorziet in een terugleiding naar Georgië. Een eventuele terugleiding naar Georgië zal slechts mogelijk zijn indien de Poolse autoriteiten hiertoe een afzonderlijke beslissing nemen en verzoeker toont niet aan dat Polen, een land dat lid is van de Europese Unie, zijn rechten – zoals onder meer vervat in het EVRM – niet zou respecteren.

2.2.4. De Raad merkt verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu verzoeker reeds in Polen verbleef en de Poolse autoriteiten ingestemd hebben met de overname van verzoeker. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet

duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing werd genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.2.5. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in het kader van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003/EG moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt krachtens artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker reeds asiel had aangevraagd in Polen en dat de Poolse autoriteiten hebben meegedeeld verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het asielverzoek en instemmen met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003/EG. Deze bepaling stelt dat de lidstaat die een eerder asielverzoek afwees, verplicht is de asielaanvrager, die zich zonder toestemming in een andere lidstaat bevindt, terug te nemen. Verzoeker betwist in zijn middel op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing dat, in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en gelet op de verordening 343/2003/EG, Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet of van artikel 16.1, van de verordening 343/2003/EG wordt niet aangetoond.

2.2.6. Verzoeker laat verder na de precieze bepaling aan te geven waarop hij zich baseert om te stellen dat zijn vrees voor vervolging of de vraag of hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming dient onderzocht te worden in België door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Belgische autoriteiten dienen immers, overeenkomstig de bepalingen van verordening 343/2003/EG, alvorens te beslissen een asielverzoek inhoudelijk te onderzoeken eerst te verifiëren welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van het asielverzoek. Nu werd vastgesteld dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van het asielverzoek kan niet worden ingezien op welke grond de Belgische instanties een verder onderzoek dienen door te voeren. Enige onzorgvuldigheid vanwege het bestuur wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

2.2.7. In de mate dat verzoeker nog verwijst naar de rechten van de verdediging dient te worden gesteld dat de rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.2.8. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker, wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte bepaling. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop verzoeker betreffende bepaling door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK